

De spade in de hand

Maar daar gaat het niet om. Het is de crux van ons bestaan. Met opgeheven hoofd, niet weten, voortstompelen, altijd de moed erin houden, vol energie en levenslust, onverdroten, op weg naar een bestemming die niet dichterbij lijkt te komen.

De cirkel is rond. In het onderhavig verhaal volgt Duco zijn impulsen, goed of kwaad, op zoek naar verlossing, maar doet dit zonder het te weten.

De hoop is hierin gelegen dat u als lezer door wederkerigheid en empathisch vermogen net als Duco zult ervaren wat het betekent om te kiezen voor uw eigen weg. Oké, genoeg hierover. De spade in de hand. We moeten verder.

De gekmakende stilte leek zich van zijn naar Liefde Lekkende Heimwee niets aan te trekken en bleef, zoals altijd, onbewogen, klaar om hem de waanzin in de schoot te werpen. De ijle nevel die om het huis hing leek niet onder de indruk van alle emoties die door de kleine kamer gierden. Het was alsof de bruid met ingehouden adem zonder bruidegom aan de arm een lege kerk binnenliep. De haren gedrapeerd. Een witte uitbundigheid, compleet met het gestoomde kanten befje, alles netjes in het gelid.

Het Septemberlicht dat flauwtjes door de gebrandschilderde ramen gluuurt. De vrieskou guur, hotsen-knotsend. Het ongelijke marmer, schelle orgeltonen. In de verte het gejoel van jeugdige schoolverlaters, gekatapulteerd. Alles droeg bij aan de plechtstatigheid van dat ene moment. Beelden die in de regel niet al te serieus genomen moeten worden.

Hoe idioot alles ook mag klinken, de vormen en klanken verschaften hem moed om verder te gaan. Vreemde rituelen, mal ogende orakel-de-kakel rituelen, kazuifels, mijters, wierookwalmen—flarden van eeuwenoude dociele onderworpenheid. Het waren onder uitzondering uitingen van sleetse devotie. In het licht van het Onzegbare, ondanks alle twijfel, toch van waarde en betekenis.

Of ze nu logisch, onlogisch, absurd, idioot, waanzinnig beschouwd moeten worden, de slaafse gerechten staan klaar om opgediend te worden. Het is gekkenwerk om aan alles te moeten twijfelen.

Volgens logica en de wetenschap is iets pas geldig wanneer het past binnen de structuur van een zelfbenoemd paradigma. Ja, dat is gezellig! Eerst eigen spelregels bedenken, compleet met spelling en grammatica, en vervolgens de Inquisitie op je dak sturen die afwijkingen aanpakt door ze te laten wegrotten in een onherbergzaam oord.

Daar waar het onbegrip zich in al zijn kwetsbaarheid onthult, omhangen door het beschimpte woord, daar gedijt de hoop.

Neem van mij aan, dat niet alleen ik, maar werkelijk iedereen de draad volledig kwijt is. Ze houden zich op de vlakte, doen stoer, met hun mooie praatjes en zelfverzekerdheid, maar diep in hun hart weten ook zij wat er te doen staat. Wees zuinig op elke snipper hoop dat neerdwarrelt in het koninkrijk van de kwetsbaarheid.

Daar waar de hoop verbleekt, daar rest slechts een zware last.